

Măinile lui Dumnezeu Tatăl, întinse să îmbrățișeze omul care se pocăiește, sunt lucrările sfinte ale Bisericii: Patriarhul Daniel

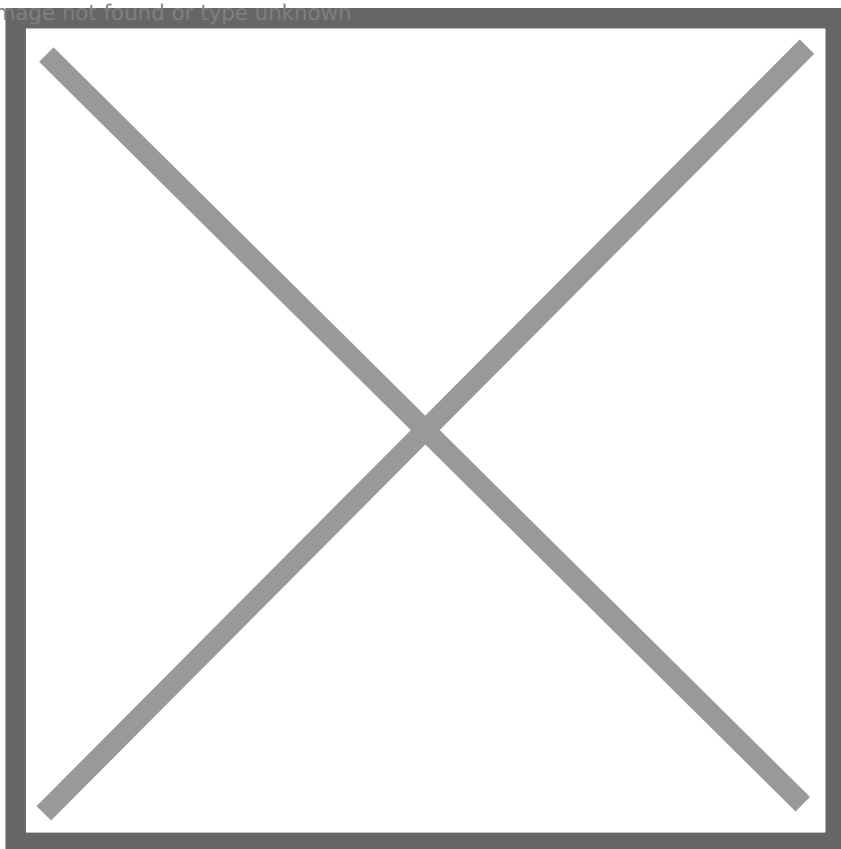
„Când un păcătos se întoarce spre Dumnezeu și face primii pași ai pocăinței, Dumnezeu, alergând, îi iese în întâmpinare. Măinile lui Dumnezeu Tatăl, pe care El le întinde ca să-l îmbrățișeze pe omul care se pocăiește, sunt lucrările sfinte ale Bisericii lui Hristos, și anume primirea pocăinței omului păcătos și dăruirea iertării păcatelor”, a explicat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel duminică.

„Evanghelia Duminicii Fiului Risipitor are o legătură deosebită cu însăși taina pocăinței sau mărturisirii și iertării păcatelor, Taina Spovedaniei, care este de fapt taina împăcării omului cu Dumnezeu”, a subliniat Preafericirea Sa.

Tatăl despre care se vorbește în Evanghelie reprezintă iubirea părintească a lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos și Tatăl nostru cel Ceresc, iar cei doi fii reprezintă două atitudini ale omului față de Dumnezeu, a continuat Patriarhul României.

„Fiul cel mare reprezintă pe omul fidel sau credincios care în toată viața sa încearcă să fie un împlinitor al cuvintelor sau al poruncilor lui Dumnezeu și stă aproape de casa lui Dumnezeu, Biserica.” Iar „fiul cel tânăr reprezintă libertatea confuză a omului pătimăș ca manifestare a vieții sale păcătoase”, a adăugat Preafericirea Sa.

Image not found or type unknown

„Pentru că Tatăl Milostiv iartă pe fiul său cel risipitor și păcătos care se pocăiește și cere fiului său cel ascultător și harnic să fie milostiv și iertător, Sfânta Evanghelie de astăzi este în același timp Evanghelie a iertării păcătosului pocăit și a îndreptării sau îmblânzirii evlaviosului neiertător”, a precizat Părintele Patriarh Daniel.

Dumnezeu ne respectă libertatea, dar ne dă încercări ca terapie spirituală
Când fiul cel tânăr „a dorit să facă experiența libertății ca înstrăinare de tatăl său și de casa părintească”, tatăl a acceptat, „dovadă că Dumnezeu, în marea Lui iubire milostivă, respectă libertatea omului de a alege propriul drum în viață”, a spus Preafericirea Sa.

„Iar Dumnezeu respectă această libertate, chiar dacă știe că omul o poate folosi contrar voinței divine și spre propria sa degradare. Însă, deodată, cu respectul arătat de Dumnezeu libertății omului, Evanghelia de astăzi ne arată și drama sau eșecul libertății omului ca înstrăinare de Dumnezeu.”

Când libertatea omului devine autodistructivă, înțelepciunea lui Dumnezeu cheamă pe om la pocăință, la schimbare. Astfel, foamea creată în țara îndepărtată poate fi văzută ca o pedagogie a lui Dumnezeu care vrea să-și recâștige fiul risipitor:

„Așadar, foamea mare din țara depărtată reprezintă adesea încercările îngăduite de Dumnezeu asupra oamenilor nu ca o pedeapsă, ci ca o prevenție sau terapie

spirituală, pentru ca omul să înțeleagă că tot ce posedă material este totuși limitat și trecător, inclusiv viața sa trăită pe pământ. În acest sens, libertatea omului devine o libertate în relație cu libertatea lui Dumnezeu.”

Păcatul ne alterează firea

O altă învățătură care se desprinde din parabolă este că „înstrăinarea omului de Dumnezeu și risipirea vieții lui în patimi egoiste nu sunt stări firești, ci nefirești”, a adăugat Patriarhul României.

„Din punct de vedere duhovnicesc, păcatul și moartea nu sunt naturale sau firești, după voia lui Dumnezeu, ci sunt natură căzută, accidente și consecințele unei false libertăți a omului ca înstrăinare de Dumnezeu și cădere din comuniunea cu El, cum se spune în Epistola Sfântului Apostol Pavel către Romani, că plata sau consecința păcatului este moartea.”

„Astfel, venirea în sine sau venirea în fire cauzată de postul de nevoie, impus situația din țara plină de foamete mare, a fost șansa decisivă a salvării tânărului care se pierduse cu firea. Deci, prin păcat, omul se pierde cu firea. Iese din fire, din firesc. Dar, când se pocăiește, se întoarce la Dumnezeu, își revine în fire”, a clarificat Preafericia Sa.

Inelul iubirii nesfârșite a lui Dumnezeu

Părintele Patriarh Daniel a explicat darurile redade fiului: haina cea dintâi simbolizează luminarea sau curățirea sufletului, inelul de aur simbolizează reînfierea prin har a omului înstrăinat de Dumnezeu prin păcat, încălțăminte nouă simbolizează harul sau ajutorul lui Dumnezeu pentru a călca peste spinii ispitelor, iar vițelul care a fost junghiat reprezintă Taina Sfintei Euharistii.

„Inelul de aur este semnul reprimirii omului care se pocăiește în iubirea deplină, neîntreruptă, nediminuată și neschimbătoare a lui Dumnezeu, iubire prezentă în lucrarea vindecătoare și sfințitoare a Bisericii lui Hristos”, a spus Patriarhul României.

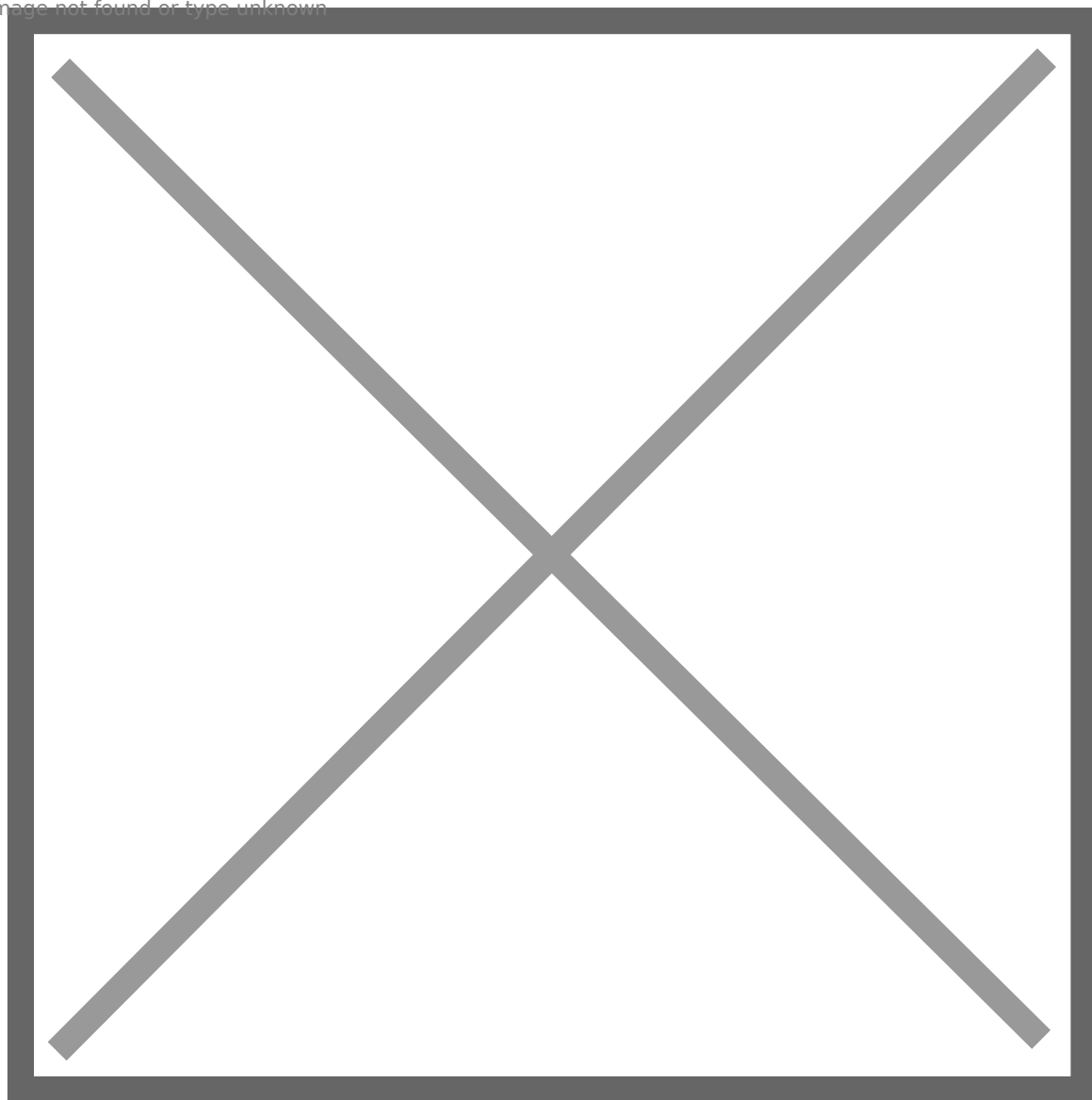
„Evangelia Fiului Risipitor ne arată iubirea părintească nemărginită și necondiționată a lui Dumnezeu față de păcătosul care se pocăiește.”

„Tatăl fiului risipitor nu adresează niciun reproș fiului reîntors acasă și nici nu-i cere un inventar al averilor risipite, deoarece mai scump decât orice avere materială este sufletul omului, salvat sau mântuit și câștigat pentru eternitate”, a subliniat Preafericirea Sa.

„Iubirea milostivă a lui Dumnezeu, care se ridică deasupra oricărui calcul de ordin

material, copleșește dreptatea potrivit că reia fiul risipitor de averi trebuia să fie pedepsit.”

Image not found or type unknown

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a participat duminică la Sfânta Liturghie oficiată la Paraclisul istoric „Sf. M. Mc. Gheorghe” al Reședinței Patriarhale.

Foto credit: Arhiva Basilica.ro / Mircea Florescu (deschidere articol)

basilica.ro